

NON STOP

MOLT BÉ

MARÇAL SINTES

Aznar ha estat un desastre inenarrable en molts aspectes, no cal dir-ho, ara, ha fet almenys dues coses molt bé. Una, dir que pleitaria passats vuit anys i complir-ho. Un encara recorda com Felipe González prometia periòdicament que ho volia deixar i, finalment, mai no ho feia. El líder del PP se n'anirà, a més, en un moment dolç, quan tot apunta que tindria garantida una nova victòria. Espero de veritat que l'exemple aznarià impedeixi o faci molt difícil per a d'altres perpetuar-se a la Moncloa. Igualment, seria bo que el seu precedent condicionés presidents autonòmics i alcaldes, entre els quals abunden els casos d'escandalosa addicció al

càrrec. La segona cosa que ha fet molt bé és la dita successió. El procediment no ha estat democràtic, sinó més aviat dictatorial, no hi ha dubte. Tanmateix, aquest no és un problema que afecti només el PP, ja que, en el seu funcionament intern, cap partit no ho és, de democràtic. Feta aquesta observació, val a dir que l'execució ha estat magistral, portada per Aznar amb un sentit de l'anticipació, una precisió i una fredor que ens obliga a treure'ns el barret. Ho ha resolt en menys d'una setmana i sense problemes. Mentrestant, el PSOE postfelipista ha tingut tres líders diferents, Borrell, Almunia i Rodríguez Zapatero, i no és segur que aquest últim sigui el definitiu.

VEU EN OFF

PÚBLICS

IGNASI RIERA

Document d'interès general: *Per la reforma dels mitjans de comunicació públics*. Presentat ahir al migdia al Col·legi de Periodistes de Catalunya, on exerceix de degana Montserrat Minobis, professional notable de la ràdio cultural -a Ràdio 4- i que ha fet escola. Em quedo amb un fragment de les conclusions: "[...] la importància estratègica d'uns mitjans audiovisuals públics sòlidament democràtics i efectivament sensibles a les necessitats culturals i informatives de la ciutadania". M'agradaria sentir els caps de llista

-malgrat les proclames en sentit contrari, cap dels partits amb representació parlamentària presenta una dona com a cap de llista: que no ens parlin després de la igualtat!- posicionar-se davant

d'aquest document i dir com plantejaran, per exemple, el desenvolupament competencial del CAC (Consell Audiovisual de Catalunya), que hauria d'assumir, a parer de molts, la capacitat de re-

DE FIL DE VINT

ANTIVALENCIANISME

ISABEL-CLARA SIMÓ

Les declaracions de Josep Vicent Boira a aquest diari són molt més que importants: són transcendents. Entretinguts com anem amb si la Pantoja xucla més càmera que el Rajoy, o salivant perquè Woody Allen diu que estima Barcelona i preguntant-nos si quan diu que "Bush és inepte i arrogant" no està referint-se subliminalment a Aznar (un home baixet que es creu alt, com l'ha definit algú); doncs entretinguts amb unes eleccions que la immensa majoria ja sap com acabaran (excepte jo, que no ho sé, mira com sóc de dissortada), ni ens assabentem que ens juguem les lleties, i, per tant, la pàtria, en un altre lloc: exactament en el de les comunicacions. Ho explica Boira, com a director de la càtedra Ignasi Vilallonga, i et cau l'ànima als peus, perquè saps que li faran el mateix cas que li fem ara mateix al nostre aparell d'aire condicionat, tan durament aconseguit. L'home explica com està formada Europa, que no és una mala manera de mirar-se la vida política, i explica que l'eix radial de les comunicacions espanyoles exclou l'eix mediterrani, que és tant com treure'l del joc, sense ni manifestacions al carrer ni banderes patriòtiques onejant al vent. La cosa té dues direccions, d'ençà de l'ampliació de la UE: o anem per l'eix París-Stuttgart-Viena-Budapest, és a dir, pel nord, a anem pel sud, amb l'eix Lió-Torí-Milà-Trieste-Budapest-Kiev, i endevina endevinalla quin ens convé a nosaltres. Els qui juguen a la primera opció, és a dir, els atlantistes, hi posen en joc tot el que tenen; els de l'altra opció callen com marmotes. I nosaltres dormint a la palla mentre es juga el nostre futur als escacs europeus i no a les revistes del cor.

Però el que m'ha semblat sensacional és que Boira ens expliqui, per si no ho havíem entès, és a dir, per la burrera autonòmica que es va lligar a la Moncloa, que ens hi va la vida i que no tenim altre remei que jugar-nos-la junts. Vull dir valencians i catalans, i que l'enemic comú són Madrid i Brussel·les, i que cada badada vol dir deu anys de retrocés, i després fes-t'ho mirar. I encara més, Boira parla de l'anticatalanisme del País Valencià, però com un fet menor; el problema és, diu, l'antivalencianisme del Principat de Catalunya, un fenomen que només podria desentortolligar la psiquiatria política. O sigui: que menys Madrid i més València; que és com dir més política europea i menys política provinciana.

gulació de l'espai radioelèctric i de concessió i revocació de llicències d'emissió "mitjançant un procediment públic, transparent i objectivable".

La garantia del pluralisme i de la llibertat d'expressió no pot ser, únicament, una declaració de principis ni una pràctica limitada per la precarietat laboral dels que treballen en aquests mitjans o pels nomenaments polítics -sempre a favor de qui governa- dels o de les responsables de cada mitjà. La setena legislatura del govern autonòmic català ja té deures urgents al damunt de la taula.